

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

P8_TA(2016)0437

Podniesienie skuteczności współpracy na rzecz rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie podniesienia skuteczności współpracy na rzecz rozwoju (2016/2139(INI))

(2018/C 224/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcenie naszego świata – agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, a w szczególności cel nr 17 spośród określonych w tym dokumencie celów zrównoważonego rozwoju, zobowiązujący państwa będące członkami ONZ do wzmocnienia środków służących wdrożeniu agendy i ożywieniu globalnego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając plan działania z Addis Abeby – dokument końcowy przyjęty podczas trzeciej międzynarodowej konferencji poświęconej finansowaniu rozwoju (Addis Abeba, Etiopia, w dniach 13–16 lipca 2015 r.) i zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 69/313 z dnia 27 lipca 2015 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ pt. „Tendencje i postępy w ramach międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju”, przedstawione na sesji Forum Współpracy Rozwojowej 2016 (E/2016/65) ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy, przyjętą podczas drugiego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2005 r., program działania z Akry przyjęty podczas trzeciego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2008 r. w Akrze (Ghana) ⁽⁴⁾, a także wynik czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w Pusanie (Republika Korei) w grudniu 2011 r., na którym zainicjowano globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju (GPEDC) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację z Dili z dnia 10 kwietnia 2010 r., która dotyczy zaprowadzania pokoju i budowania państwowości, a także nowy ład na rzecz państw niestabilnych, zainicjowany w dniu 30 listopada 2011 r. podczas czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy,
- uwzględniając komunikat z pierwszego posiedzenia wysokiego szczebla poświęconego globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, które odbyło się w Meksyku w kwietniu 2014 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zaplanowane drugie posiedzenie wysokiego szczebla poświęcone globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, które odbędzie się w Nairobi w dniach 28 listopada – 1 grudnia 2016 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdanie OECD/UNDP z postępów za 2014 r. pt. „W trosce o większą skuteczność współpracy na rzecz rozwoju” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konsensus organizacji społeczeństwa obywatelskiego z Siem Reap w sprawie międzynarodowych ram na rzecz skuteczności rozwoju z 2011 r.,

⁽¹⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E

⁽²⁾ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf

⁽³⁾ <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N16/132/05/PDF/N1613205.pdf?OpenElement>

⁽⁴⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/34428351.pdf>

⁽⁵⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

⁽⁶⁾ <http://effectivecooperation.org/2014/03/draft-communique-for-the-first-high-level-meeting-of-the-global-partnership/>

⁽⁷⁾ <http://effectivecooperation.org/events/2016-high-level-meeting/>

⁽⁸⁾ <http://effectivecooperation.org/wp-content/uploads/2016/05/4314021e.pdf>

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- uwzględniając art. 208 TFUE, w którym ograniczenie i eliminację ubóstwa określono jako podstawowy cel polityki UE w zakresie rozwoju i na podstawie którego wymaga się od Unii i jej państw członkowskich przestrzegania zobowiązań podjętych w kontekście ONZ i innych właściwych organizacji oraz brania pod uwagę celów współpracy na rzecz rozwoju we wdrażanych przez nie strategiach politycznych, które mogą mieć wpływ na kraje rozwijające się,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju z 2005 r.⁽¹⁾ oraz plany wypracowania nowego konsensusu w 2017 r.,
- uwzględniając unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju⁽²⁾,
- uwzględniając skonsolidowany tekst ram działania na rzecz skuteczności pomocy⁽³⁾, którego podstawą są konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. poświęcone ramom działania na rzecz skuteczności pomocy, konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2010 r. poświęcone kwestii podziału pracy między poszczególne kraje oraz konkluzje Rady z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie przejrzystości i wzajemnej rozliczalności,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 marca 2015 r. pt. „Rozpoczęcie stosowania unijnych ram wyników w zakresie międzynarodowej współpracy i rozwoju” (SWD(2015)0080) oraz konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. na temat ram wyników⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie wspólnego stanowiska UE na pierwsze posiedzenie wysokiego szczebla poświęcone globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie nowego globalnego partnerstwa na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju po roku 2015⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie intensyfikacji wspólnego programowania⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2016 r. na temat sprawozdania rocznego za rok 2016 dla Rady Europejskiej poświęconego celom UE w zakresie pomocy rozwojowej⁽⁸⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 czerwca 2015 r. pt. „Sprawozdanie za rok 2015 dotyczące rozliczalności w zakresie finansowania rozwoju – przegląd postępów UE i jej państw członkowskich” (SWD(2015)0128),
- uwzględniając globalną strategię UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – wspólna wizja, wspólne działania, silniejsza Europa, przedstawioną w czerwcu 2016 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/07 z dnia 15.5.2007 r.

⁽³⁾ Dokument Rady 18239/10.

⁽⁴⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9145-2015-INIT/pl/pdf>

⁽⁵⁾ <http://www.consilium.europa.eu/en/workarea/downloadasset.aspx?id=15603>

⁽⁶⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9241-2015-INIT/pl/pdf>

⁽⁷⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8831-2016-INIT/pl/pdf>

⁽⁸⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8822-2016-INIT/pl/pdf>

⁽⁹⁾ Dokument Rady 10715/16.

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie działań następczych i przeglądu programu działań do roku 2030 ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. poświęconą sprawozdaniu UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0322/2016),
- A. mając na uwadze, że zasady ustalone na mocy deklaracji paryskiej i w ramach programu działania z Akry w dalszym ciągu w pełni obowiązują i dowiodły swojej wartości w zakresie poprawy jakości pomocy rozwojowej, jak i umacniania poparcia opinii społecznej dla niej w krajach jej udzielających;
- B. mając na uwadze, że zobowiązania polityczne wysokiego szczebla podjęte w konsensusie z Monterrey (2002), deklaracja rzymska (2003), deklaracja paryska (2005), program działania z Akry (2008) i czwarte Forum w sprawie Skuteczności Pomocy w Pusanie (2011) mają ten sam cel, jakim jest poprawa jakości wdrażania i wykorzystywania oficjalnej pomocy rozwojowej oraz zarządzania nią z myślą o jej maksymalnym oddziaływaniu;
- C. mając na uwadze, że zasady dotyczące skuteczności pomocy jednoznacznie przyczyniły się do postępów w realizacji milenijnych celów rozwoju w wielu krajach, ale postępy te są nierówne oraz nie wszystkie zasady zostały w pełni wdrożone we wszystkich krajach i za każdym razem;
- D. mając na uwadze kluczową rolę, jaką globalne partnerstwo może odegrać we wdrażaniu programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju poprzez przesunięcie uwagi z koncepcji „skuteczności pomocy”, dotyczącej tradycyjnej oficjalnej pomocy rozwojowej, na koncepcję „skuteczności współpracy na rzecz rozwoju”;
- E. mając na uwadze, że oficjalna pomoc rozwojowa może odegrać decydującą rolę w realizacji programu działań do roku 2030, zwłaszcza w krajach o niskim dochodzie oraz w związku ze zwalczaniem skrajnego ubóstwa i nierówności, jeżeli będzie lepiej ukierunkowana, a udzielając jej, będzie się przestrzegać zasad skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, takich jak odpowiedzialność demokratyczna na szczeblu krajowym, dostosowanie, wzmocnienie zdolności na szczeblu lokalnym, przejrzystość i demokratyczna rozliczalność, koncentrowanie się na wynikach oraz integracyjność; podkreśla, że warunki pomocy powinny być zgodne z zasadami demokratycznej współodpowiedzialności;

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0558.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 353 z 27.9.2016, s. 2.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0137.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0224.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0246.

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- F. mając na uwadze, że oprócz pomocy rozwojowej i współpracy na rzecz rozwoju niezbędne są inne instrumenty z dziedziny polityki rozwoju, aby skutecznie wyeliminować ubóstwo i dążyć do realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- G. mając na uwadze, że pomoc budżetowa ma wiele zalet, takich jak odpowiedzialność państwa, dokładniejsza ocena wyników, większa spójność polityki, lepsza przewidywalność pomocy i optymalne wykorzystanie środków bezpośrednio na rzecz ludności;
- H. mając na uwadze, że obok innych tradycyjnych rządowych i pozarządowych organizacji w dziedzinie rozwoju również sektor prywatny staje się prawdziwym partnerem we wdrażaniu naszych strategii rozwojowych w kontekście dążenia do zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;
- I. mając na uwadze, że sprawą zasadniczej wagi dla skuteczności pomocy jest równoległe realizowanie w krajach ją otrzymujących pro wzrostowej polityki gospodarczej, która wprowadza mechanizmy gospodarki rynkowej, mobilizację prywatnego kapitału i reformę gruntów oraz otwiera stopniowo ich rynki na światową konkurencję;
- J. mając na uwadze, że według badania Komisji rozdrobnienie pomocy stanowi dla Unii Europejskiej dodatkowy koszt rządu 2–3 mld EUR rocznie;
- K. mając na uwadze, że globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju to integracyjne forum skupiające rządy, organizacje dwu- i wielostronne, społeczeństwo obywatelskie, parlamenty, związki zawodowe i sektor prywatny na równi ze wszystkich krajów;
- L. mając na uwadze, że globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju koncentruje się na działaniach podmiotów w dziedzinie rozwoju oraz na stosunkach między nimi, na skutecznym wdrażaniu strategii i programów rozwojowych, a także na monitorowaniu postępów w zakresie przestrzegania najważniejszych zasad ustalonych w ciągu ostatnich dziesięciu lat, aby poprawić skuteczność działań wszystkich podmiotów w dziedzinie rozwoju; mając na uwadze, że jego stanowisko w kwestii globalnych struktur rozwojowych służących nadzorowi nad realizacją programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 należy doprecyzować;
- M. mając na uwadze, że kraje takie jak Chiny, Brazylia, Turcja, Rosja i Indie odgrywają coraz ważniejszą rolę jako nowi darczyńcy oraz w zakresie transferu wiedzy fachowej i technologii z dziedziny rozwoju, przede wszystkim dzięki własnym niedawnym i bieżącym doświadczeniom rozwojowym; mając na uwadze, że można zacieśnić ich współpracę z tradycyjnymi darczyńcami w zakresie promowania globalnych dóbr publicznych oraz bardziej zaakcentować ich zaangażowanie we współpracę na rzecz rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu w ramach globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju;
- N. mając na uwadze, że Komisja odgrywa aktywną rolę w Komitecie Sterującym ds. globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, a jeden ze współprzewodniczących jest z Holandii, a więc z państwa członkowskiego UE; mając na uwadze, że tę rolę współprzewodnictwa przejmują Niemcy;
- O. mając na uwadze, że odpowiedzialność na szczeblu krajowym w ramach współpracy na rzecz rozwoju wymaga dostosowania się darczyńców do krajowych planów rozwojowych i celów zrównoważonego rozwoju uzgodnionych na arenie międzynarodowej, a także uczestnictwa na szczeblu krajowym w odniesieniu do kształtu i rozliczalności w procesie wdrażania planów i programów rozwojowych;
- P. mając na uwadze, że pomoc przynosi podwójną korzyść, jeżeli nie służy jedynie finansowaniu projektów na rzecz rozwoju, ale jest wykorzystywana lokalnie, na produkowane na miejscu towary i świadczone tam usługi; mając zatem na uwadze, że usprawnienie systemów krajowych i krajowych systemów udzielania zamówień publicznych stanowi niezbędny element osiągnięcia skuteczności pomocy zgodnie z deklaracją paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz wzmocnienia dobrych rządów i demokratycznej rozliczalności w krajach partnerskich;
- Q. mając na uwadze, że programy współpracy na rzecz rozwoju dostosowane do potrzeb podmiotów udzielających pomocy oraz pomoc wiązana, w tym również w dziedzinie zamówień publicznych, mogą być wyrazem różnych interesów politycznych stojących niekiedy w sprzeczności z polityką rozwoju i mogących osłabiać zasadę odpowiedzialności na szczeblu krajowym oraz zrównoważony charakter pomocy rozwojowej i poczynione w przeszłości postępy w zakresie dostosowania, co może prowadzić do braku skuteczności i rosnącej zależności; mając na uwadze, że odpowiedzialność na szczeblu krajowym odgrywa ważną rolę, jeżeli chodzi o zagwarantowanie skutecznego rozwoju z perspektywy obywateli;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

- R. mając na uwadze, że obecnie w większym stopniu wykorzystuje się ramy wyników w celu oceny osiągnięć programów w zakresie współpracy na rzecz rozwoju, ale w dalszym ciągu wyzwaniem pozostaje pełna odpowiedzialność na szczeblu krajowym i wykorzystanie tych ram w krajach rozwijających się;
- S. mając na uwadze, że w ramach etapu monitorowania globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju w 2016 r. nadal stwierdza się słabe postępy w korzystaniu z systemów krajowych oraz brak dalszych postępów w zakresie odejścia od pomocy wiązanej, która wciąż stanowi 80 %, pozostając na najwyższym dotychczas poziomie osiągniętym w 2010 r.;
- T. mając na uwadze, że parlamentarzyści z krajów partnerskich, organy lokalne i społeczeństwo obywatelskie w dalszym ciągu wyrażają niezadowolenie ze stopnia, w jakim są zaangażowane w programowanie i wdrażanie współpracy na rzecz rozwoju, a także z tego, jak się je informuje o tych aspektach;
- U. mając na uwadze, że skuteczność rozwoju rozumiana jako skuteczne wykorzystanie wszystkich środków i zasobów na rzecz rozwoju, w tym również w celu ograniczenia ubóstwa, zależy zarówno od krajów udzielających pomocy, jak i krajów ją otrzymujących, a także od istnienia skutecznych i sprawnie działających instytucji i rozsądnych strategii, zaangażowania zainteresowanych podmiotów i społeczeństwa obywatelskiego na szczeblu lokalnym, praworządności, pluralistycznych rządów demokratycznych, istnienia skutecznych i przejrzystych mechanizmów monitorowania oraz zabezpieczeń przeciwko korupcji w krajach rozwijających się i przeciwko nielegalnym przepływom finansowym na szczeblu międzynarodowym; mając na uwadze, że globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju powinno odgrywać większą rolę w ułatwianiu i promowaniu postępów w odniesieniu do wymienionych wyżej czynników warunkujących rozwój;
- V. mając na uwadze, że niezmiennym wyzwaniem pozostaje rozdrobnienie pomocy ze względu na wzrost liczby darczyńców i agencji niosących pomoc oraz brak koordynacji ich działań i projektów;
- W. mając na uwadze ciągły rozwój współpracy południe-południe pomimo spowolnienia gospodarek wschodzących oraz spadku cen towarów;
- X. mając na uwadze, że struktura rozwoju staje się coraz bardziej zróżnicowana, przy czym więcej ubogich osób mieszka w krajach o średnich dochodach niż w krajach o niskich dochodach; mając jednocześnie na uwadze, że wyzwania związane z rozwojem zmieniły swój charakter wraz z pojawieniem się nowych globalnych wyzwań, takich jak migracja, bezpieczeństwo żywnościowe, pokój i stabilizacja oraz zmiana klimatu;
1. apeluje do wszystkich podmiotów w zakresie rozwoju o kierowanie się zobowiązaniami podjętymi od Paryża do Pusanu oraz o odnowienie i zintensyfikowanie wysiłków mających na celu uczynienie współpracy na rzecz rozwoju jak najskuteczniejszą z myślą o realizacji ambitnych celów określonych w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz o jak najlepszym wykorzystaniu zasobów publicznych i prywatnych z korzyścią dla rozwoju;
 2. wzywa do wykorzystania wszelkich narzędzi polityki rozwoju w celu wyeliminowania ubóstwa i realizacji celów zrównoważonego rozwoju; jest zdania, że skuteczność finansowania rozwoju należy oceniać na podstawie konkretnych rezultatów i w oparciu o jego wkład w politykę rozwoju jako taką;
 3. podkreśla kluczową rolę oficjalnej pomocy rozwojowej w realizacji programu na rzecz skuteczności rozwoju, w eliminowaniu ubóstwa, ograniczaniu skali nierówności, w świadczeniu podstawowych usług publicznych i we wspieraniu dobrego zarządzania; podkreśla, że oficjalna pomoc rozwojowa jest elastyczniejsza, łatwiej przewidywalna i można ją łatwiej rozliczyć niż inne środki mogące wspierać rozwój;
 4. przypomina, że finansowanie w wystarczającej wysokości to podstawowy warunek skutecznej współpracy na rzecz rozwoju; zwraca uwagę, że większość darczyńców udzielających oficjalnej pomocy rozwojowej nie wypełniła swojego zobowiązania do przeznaczania 0,7 % DNB na pomoc rozwojową do 2015 r., co oznacza, że środki w wysokości ponad 2 bilionów USD nie trafiły do krajów rozwijających się, aby kraje te mogły realizować milenijne cele rozwoju;
 5. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do wypełnienia długofalowego zobowiązania dotyczącego przeznaczania 0,7 % DNB na pomoc, aby zwiększyć pomoc rozwojową, w tym również za pośrednictwem budżetu UE i Europejskiego Funduszu Rozwoju, a także do przyjęcia skutecznego planu gwarantującego wypełnienie tego zobowiązania poprzez realizację wyznaczonego celu w sposób przejrzysty, przewidywalny i umożliwiający rozliczalność; ostrzega przed rozmywaniem kryteriów dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej w celu pokrywania kosztów innych niż koszty bezpośrednio związane ze wspieraniem zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

6. z niepokojem zauważa, że do połowy 2015 r. jedynie pięć państw członkowskich UE opublikowało plany wdrażania z Pusanu; wzywa państwa członkowskie do opublikowania planów wdrażania i informowania o wysiłkach podejmowanych przed drugim posiedzeniem wysokiego szczebla poświęconym globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, które odbędzie się w Nairobi w dniach 28 listopada – 1 grudnia 2016 r.;
7. apeluje o to, aby w dokumencie końcowym z drugiego posiedzenia wysokiego szczebla jasno opisano i przydzielono zróżnicowane role i kompetencje podmiotów i instytucji do celów wdrażania programu i stosowania zasad, aby ułatwić postępy i przyszłą współpracę;
8. zwraca uwagę na wniosek z Meksyku dotyczący wprowadzenia piątej zasady skuteczności rozwoju, zgodnie z którą nikogo nie należy zostawiać w tyle; docenia znaczenie wyraźnego koncentrowania się w kontekście programu skuteczności rozwoju na ubogich, najsłabszych i marginalizowanych grupach społecznych przy jednoczesnym zwróceniu należytej uwagi na równouprawnienie płci oraz sytuację konfliktów i niestabilności; stoi na stanowisku, że choć zasada ta odpowiada ogólnemu przesłaniu oraz nadrzędemu zobowiązaniu wyrażonemu w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, ewentualnemu jej wprowadzeniu powinny towarzyszyć poważne dyskusje i przemyślenia na temat jej praktycznego wdrożenia, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii uwzględniania tej problematyki i powiązanych wskaźników;
9. podkreśla potrzebę ścisłego powiązania globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z wdrożeniem programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz planu działania z Addis Abeby; uważa, że globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju może być źródłem wartości dodanej, jeżeli wykonywana w jego ramach praca będzie strategicznie skoordynowana pod względem czasowym i organizacyjnym z pracami i harmonogramem Forum Współpracy Rozwojowej Rady Gospodarczo-Społecznej ONZ, Forum Finansowania Rozwoju i Forum Politycznego Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju;
10. podkreśla, że globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju powinno odgrywać istotną rolę w odniesieniu do sprawdzonych empirycznie aspektów monitorowania i rozliczalności w kwestii zasad skuteczności dotyczących realizacji celów zrównoważonego rozwoju, a także w odniesieniu do wspierania ich pełniejszego wdrożenia przez wszystkie podmioty na szczeblu krajowym; podkreśla, że w ramach globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju należy udostępniać jasno zdefiniowane kanały współpracy dla konkretnych podmiotów w dziedzinie rozwoju, które nie są darczyńcami z OECD, takich jak nowi darczyńcy, władze lokalne i regionalne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, prywatni filantropi, instytucje finansowe, przedsiębiorstwa z sektora prywatnego i związki zawodowe; uważa, że zasady przewodzenia globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju powinny odzwierciedlać różnorodność zainteresowanych stron;
11. przypomina, że 1 % wzrostu w Afryce odpowiada ponad dwukrotnej wartości oficjalnej pomocy rozwojowej;
12. uważa, że w ramach globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju należy w sposób szczególnie zadbać o postępy w realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 17, mianowicie w odniesieniu do monitorowania i rozliczalności, poprawy skuteczności pomocy, aspektów jakościowych i ilościowych dotyczących finansowania rozwoju, podatków i zdolności obsługi zadłużenia, mobilizowania sektora prywatnego i jego odpowiedzialności za zrównoważony rozwój, a także w odniesieniu do przejrzystości, spójności polityki, partnerstwa z udziałem wielu zainteresowanych stron oraz współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej;
13. podkreśla istotną rolę, jaką ma do odegrania globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju w odniesieniu do wskaźnika celów zrównoważonego rozwoju 17.16.1, zwłaszcza w zakresie dążenia do skuteczniejszego i sprzyjającego włączeniu społecznemu partnerstwa obejmującego wiele zainteresowanych stron w celu wspierania i podtrzymania wdrażania programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, a to poprzez pomiar jakości wysiłków rozwojowych; z zadowoleniem przyjmuje etap monitorowania za 2016 r., zauważając jednocześnie, że wzrosła liczba partnerów w dziedzinie rozwoju zaangażowanych w to przedsięwzięcie, oraz oczekuje na publikację sprawozdania z postępów;
14. zachęca strony w ramach globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju do rozważenia możliwości utworzenia bardziej niezależnego i dysponującego odpowiednimi zasobami stałego sekretariatu na potrzeby partnerstwa w oparciu o działalność wspólnego zespołu wsparcia, a także wzywa państwa członkowskie UE i kraje partnerskie do wyznaczenia krajowych punktów kontaktowych;
15. zwraca uwagę, że Parlamentowi Europejskiemu należy zapewnić możliwość odgrywania kluczowej roli w ramach sprawowania demokratycznej kontroli nad wszystkimi strategiami politycznymi UE, w tym nad polityką rozwoju, i stanowczo zwraca się o regularne i terminowe otrzymywanie informacji na temat stanowisk zajmowanych przez Komisję w ramach komitetu sterującego ds. globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje poczynione postępy i zaleca Komisji podejmowanie dalszych wysiłków z myślą o tym, aby wszystkie zainteresowane podmioty miały dostęp do informacji na temat przejrzystości programowania współpracy na rzecz rozwoju, mechanizmów finansowania, projektów i przepływów pomocy, zwłaszcza w kontekście międzynarodowej inicjatywy na rzecz przejrzystości pomocy i unijnej strony internetowej poświęconej pomocy „EU Aid Explorer”; zwraca jednak uwagę, że w kwestii tej wciąż pozostaje wiele do zrobienia, a także pilnie domaga się podjęcia przez wszystkich darczyńców dalszych znaczących wysiłków z myślą o lepszej dostępności, terminowości i porównywalności informacji i danych; wzywa państwa członkowskie, które nie uczestniczą jeszcze w międzynarodowej inicjatywie na rzecz przejrzystości pomocy, do przyłączenia się do niej; apeluje do Komisji i państw członkowskich o wykorzystywanie dostępnych danych, a także o wspieranie krajów partnerskich poprzez promowanie wymiany informacji i dobrych praktyk w tej dziedzinie;

17. uważa, że monitorowanie, przeglądy i dzielenie się wiedzą na temat postępów w ramach rozwoju to elementy o kluczowym znaczeniu dla poprawy rozliczalności i wzmocnienia pozytywnych skutków współpracy, zwłaszcza na szczeblu krajowym; wobec tego wzywa Komisję do przedkładania, co najmniej co 24 miesiące, sprawozdań na temat wysiłków i planów działań UE i państw członkowskich mających na celu kompleksowe wdrożenie zasad z Pusanu; wzywa UE do dalszego wspierania krajów partnerskich w podejmowanych przez nie wysiłkach na rzecz poprawy ich zdolności administracyjnych i logistycznych, a w szczególności z myślą o usprawnieniu ich systemów statystycznych;

18. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy OECD, które mogą przyczynić się do ograniczenia nielegalnych przepływów finansowych, i wzywa społeczność międzynarodową do zacieśnienia współpracy w celu zwiększenia przejrzystości systemów podatkowych i ogólnie przepływów finansowych; zwraca w tym względzie uwagę na decydującą rolę i odpowiedzialność międzynarodowych firm oraz instytucji finansowych;

19. zwraca się do Komisji, delegatur UE i agencji państw członkowskich o informowanie parlamentów narodowych, a w miarę możliwości również władz lokalnych i regionalnych, podmiotów prywatnych oraz społeczeństwa obywatelskiego o programowaniu i zobowiązaniach finansowych w dziedzinie pomocy rozwojowej poprzez publikowanie dla poszczególnych krajów przeglądów na temat współpracy na rzecz rozwoju, które powinny zawierać w ogólnym zarysie informacje na temat strategicznych dokumentów, koordynacji darczyńców, rocznych planów działania, zaproszeń do przedstawiania projektów i udzielanych zamówień oraz innych stosowanych mechanizmów finansowania;

20. zachęca parlamenty krajów otrzymujących pomoc do przyjmowania narodowych strategii w zakresie pomocy rozwojowej w celu poprawy rozliczalności darczyńców i rządów otrzymujących pomoc, w tym władz lokalnych, oraz usprawnienia publicznego zarządzania finansami, podniesienia zdolności absorpcyjnej, wykorzenienia korupcji i wszelkich form trwonienia pomocy, zapewnienia skuteczności systemów podatkowych, a także z myślą o poprawie warunków dotyczących otrzymywania wsparcia budżetowego, a w dłuższej perspektywie – ograniczenia zależności od pomocy;

21. uważa, że należy wspierać przystąpienie wszystkich państw członkowskich do inicjatywy podatkowej z Addis Abeby, aby do 2020 r. podwoić pomoc techniczną mającą na celu wzmocnienie zdolności krajów partnerskich w dziedzinie opodatkowania;

22. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dialog z parlamentami narodowymi krajów partnerskich w celu konstruktywnego wspierania procesu opracowywania takich strategii i uzupełniania ich o ustalenia dotyczące wzajemnej odpowiedzialności; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji mające na celu poprawę wewnętrznej rozliczalności w kontekście wsparcia budżetowego poprzez zwiększanie zdolności instytucjonalnych parlamentów narodowych i najwyższych organów kontroli;

23. podkreśla rolę, jaką w odniesieniu do rozwoju odgrywają obywatele, społeczności lokalne, wybrani przedstawiciele, organizacje religijne, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, środowisko akademickie, związki zawodowe i sektor prywatny, a także podkreśla, że wszystkie te podmioty powinny uczestniczyć na różnych szczeblach w promowaniu i realizacji programu na rzecz skuteczności pomocy i rozwoju; uważa, że aby ich wkład był skuteczny, muszą oni aktywnie angażować się w planowanie i wdrażanie, wzajemną rozliczalność i przejrzystość, monitorowanie i ocenę oraz że darczyńcy powinni działać bardziej przewidywalnie i szybciej, gdy pracują z tymi podmiotami w charakterze partnerów wykonawczych i partnerów świadczących podstawowe usługi, aby rzeczywiście dotrzeć do najmniej uprzywilejowanych grup społecznych;

24. podkreśla, że pomoc można utrzymać tylko wówczas, jeżeli otrzymujący ją są ponad wszelką wątpliwość zaangażowani i ponoszą odpowiedzialność; domaga się wspólnej odpowiedzialności za wyniki w zakresie rozwoju, w tym również za wdrożenie zasad stambulskich, oraz przypomina, że odpowiedzialność demokratyczna wymaga silnych instytucji będących w stanie w pełni zadbać o zaangażowanie lokalnych podmiotów w proces wdrażania, monitorowania i oceny programów rozwojowych;

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

25. podkreśla znaczenie umożliwienia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego wypełniania ich roli jako niezależnych podmiotów w dziedzinie rozwoju, ze szczególnym uwzględnieniem sprzyjających warunków odpowiadających uzgodnionym prawom międzynarodowym i pozwalających na maksymalny wkład tych organizacji w rozwój; wyraża obawy w związku z kurczącymi się możliwościami w zakresie działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego w wielu krajach partnerskich; apeluje do Komisji o poprawę dostępności finansowania dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

26. z zadowoleniem przyjmuje postępy i zaangażowanie UE w odniesieniu do wspólnego programowania; zauważa, że wspólne programowanie powinno zmniejszyć rozdrobienie pomocy i koszty transakcji, zwiększyć komplementarność dzięki lepszemu podziałowi pracy oraz rozszerzyć wewnętrzną i wzajemną rozliczalność, jak również poprawić przewidywalność współpracy na rzecz rozwoju, tym samym zapewniając wyraźne korzyści zarówno UE, jak i krajom partnerskim; zauważa, że wspólne programowanie było rozważane w 59 spośród 110 krajów partnerskich otrzymujących pomoc UE na rzecz rozwoju; wzywa państwa członkowskie UE i kraje partnerskie do intensywniejszego zaangażowania we wspólne programowanie w celu pełnego wykorzystania jego zalet we wszystkich możliwych krajach;

27. przypomina swój wniosek ⁽¹⁾ dotyczący kodyfikacji oraz wzmocnienia mechanizmów i praktyk mających na celu zapewnienie lepszej komplementarności i skutecznej koordynacji w zakresie pomocy rozwojowej między państwami członkowskimi i instytucjami UE dzięki wprowadzeniu jasnych i możliwych do egzekwowania przepisów, zapewniających demokratyczną odpowiedzialność na szczeblu krajowym, harmonizację, dostosowanie do krajowych strategii i systemów, przewidywalność funduszy, przejrzystość i wzajemną rozliczalność; zwraca się do Komisji o dostarczenie informacji na temat braku działań następczych w związku z tym wnioskiem oraz o wskazanie, jakie alternatywne środki podjęła ona lub zamierza podjąć w tym zakresie;

28. przypomina, że UE i jej państwa członkowskie są zobowiązane do niewiązania pomocy oraz docenia postępy poczynione w tym zakresie; apeluje o dalsze wysiłki, aby jak najszybciej położyć kres praktyce wiązania pomocy stosowanej na szczeblu globalnym przez wszystkie podmioty udzielające pomocy rozwojowej, w tym również gospodarki wschodzące; apeluje do podmiotów udzielających pomocy o korzystanie w pierwszej kolejności z systemów udzielania zamówień publicznych w krajach partnerskich;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania nowych inicjatyw w celu zacieśnienia współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej nad sztandarowymi projektami z udziałem nowych darczyńców i innych krajów o średnich dochodach w ramach wspólnych wysiłków zmierzających do opanowania globalnych wyzwań będących przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz bez utraty z pola widzenia celu, jakim jest wyeliminowanie ubóstwa; podkreśla potrzebę wykorzystania w pełni potencjału współpracy zdecentralizowanej z myślą o realizacji programu na rzecz skuteczności rozwoju, przy jednoczesnym przestrzeganiu wszelkich zasad gwarantujących przejrzystość, skuteczność i spójność oraz w trosce o unikanie dalszej fragmentacji międzynarodowych struktur w zakresie udzielania pomocy;

30. podkreśla, że pomoc na rzecz rozwoju może odegrać istotną rolę w walce z ubóstwem, w eliminowaniu nierówności i w promowaniu rozwoju, w szczególności w odniesieniu do krajów najsłabiej rozwiniętych, oraz w kwestii ułatwiania dostępu do usług publicznych dobrej jakości dla najbardziej potrzebujących grup społecznych, a także w odniesieniu do mobilizacji innych czynników o decydującym znaczeniu systemowym, sprzyjających rozwojowi, takich jak promowanie równości płci (zgodnie z postanowieniami w ramach partnerstwa z Pusanu), edukacja i wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej, w tym zwalczanie chorób wynikających z ubóstwa, jeśli stosuje się ją w kontekście usankcjonowanego, pluralistycznego sprawowania rządów opartych na praworządności i poszanowaniu praw człowieka;

31. podkreśla znaczenie celu zrównoważonego rozwoju nr 16 ogólnie dla skuteczności rozwoju i ostrzega, że pomoc rozwojowa nie może skutecznie pełnić swej roli w przypadku braku takich elementów jak pokój, poszanowanie praw człowieka, praworządność, bezstronny, skuteczny i niezależny system sądowy, uznane na szczeblu międzynarodowym społeczne, środowiskowe i pracownicze normy i zabezpieczenia dotyczące integralności instytucji publicznych i osób sprawujących funkcje, a także integracyjny, partycypacyjny i reprezentatywny proces podejmowania decyzji na wszystkich szczeblach oraz przejrzystość i rozliczalność;

32. przypomina, że korupcja w krajach otrzymujących pomoc, czy to bezpośrednio związana z pomocą rozwojową, czy też nie, stanowi poważne osłabienie demokratycznej legitymacji i poparcia publicznego dla pomocy na rzecz rozwoju w krajach udzielających pomocy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszelkie środki mające na celu promowanie należytego zarządzania finansami oraz ostateczne wykorzenienie korupcji, lecz zauważa również, że sytuacja w wielu krajach partnerskich z definicji zakłada pewien stopień ryzyka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 11 grudnia 2013 r., P7_TA(2013)0558.

Wtorek, 22 listopada 2016 r.

33. wzywa państwa członkowskie oraz innych darczyńców do zwiększenia wysiłków i zasobów ludzkich w celu zapewnienia lepszej konceptualizacji skuteczności i dogłębnej analizy w kontekście niestabilności, sytuacji pokonfliktowej oraz w zakresie zapobiegania konfliktom, przy czym oczekiwane wyniki nie zawsze mogą być ujęte w formie danych i w ramach wyników;

34. jest przekonany, że sektor prywatny to ważny partner, jeżeli chodzi o realizację celów zrównoważonego rozwoju i zmobilizowanie dalszych zasobów z przeznaczeniem na rozwój; podkreśla, że z uwagi na coraz znaczącą rolę podmiotów sektora prywatnego w ramach współpracy na rzecz rozwoju muszą one dostosować się do zasad skuteczności rozwoju oraz przestrzegać zasad odpowiedzialności przedsiębiorstw podczas całego cyklu życia projektów; docenia wysiłki podejmowane przez niektóre podmioty sektora prywatnego z myślą o uwzględnieniu zobowiązań w dziedzinie praw człowieka, włączenia społecznego i zrównoważoności w ich podstawowym modelu prowadzenia działalności, a także apeluje o generalizację tego podejścia; zwraca uwagę na konieczność przestrzegania przez sektor prywatny zasad prawa międzynarodowego, norm społecznych i środowiskowych, globalnego paktu ONZ dotyczącego praw człowieka, wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, podstawowych zasad prawa pracy MOP i konwencji ONZ przeciwko korupcji; wzywa Komisję do zadbania o to, aby przedsiębiorstwa prowadzące działalność z rajów podatkowych nie brały udziału w projektach finansowanych w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej; jednocześnie podkreśla potrzebę dbania przez kraje partnerskie o warunki sprzyjające prowadzeniu działalności gospodarczej, co obejmuje również przejrzysty system prawny i także ramy regulacyjne;

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, ESDZ, parlamentowi i rządowi Kenii jako gospodarzom drugiego posiedzenia wysokiego szczebla poświęconego globalnemu partnerstwu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju (GPEDC), współprzewodniczącym Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju GPEDC, OECD oraz Unii Międzyparlamentarnej.
